

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Rendelet a záptojásszag felett**

1. Sárga értesítő a kaputelefon alatt

Imre Cső

Molnár Máté térdei majdnem megrogytak, ahogy befordult a Vászoly utca 6. nehéz, üvegezett bejárati ajtaján. A másodállásban letekert futárműszak és a junior IT-s feladatai teljesen kimerítették; a kabátjából még mindig a hideg eső meg a csomagszállító dobozok ázott kartonszaga áradt. A harmadikon várta a félkész lakás, a felújítás pora és Bianka, aki egyre aggodóbban figyelte az egekbe szökő törlesztőrészleteket.

A postaládák előtt éppen a sárga egyenruhás postás pakolta a küldeményeket. Amikor megpillantotta a fiút, nem a szokásos reklámújságokat nyújtotta felé, hanem egy piros csíkos, tértivevényes borítékot emelt ki a táskájából. „Máté, pont jókor jössz, ezt alá kell írnod!” – szólt a postás, miközben a digitális aláírópadot és a tollat nyújtotta.

Máté keze megremegett, ahogy meglátta a feladót: a hitelező bank központi követeléskezelője állt a téglalap alakú ablakos borítékon. Az elszabadult kamatok és az elmaradt törlesztők egyetlen hideg zuhanyként zúdultak a nyakába. Az ujjai rászorultak a golyóstollra, miközben a nevét skiccelte a kijelzőre, tudva, hogy ez a levél végleg felborítja a törékeny családi költségvetést.

A lift halk csikordulással állt meg a földszinten, és a nyíló ajtóból dr. Balog Henrik lépett ki. A kényszerárverező ügyvéd tökéletesen vasalt öltönyében egy pillanatra megtorpant. Szeme élesen, ragadozó pontossággal mérte fel a szituációt: a hivatalos stemplivel ellátott banki levelet, Máté elfehéredő arcát és a csuklóján megránduló görcsöt. Balog nem szólt semmit, csupán egy jéghideg, kimért bicentéssel köszönt, de a tekintetében ott lapult a tapasztalt ingatlancápa csendes számítása.

Ugyanekkor a szuterén lépcsője felől Székely Ricsi toppant be, karján egy karton import energiatallal. A bábjúnár csempész azonnal megérezte a feszültséget. „Ne csüggedj, Máté komám, ha nagyon megszorultál, hozok fel neked egy jó adag osztrák kávé féláron, az legalább ébren tart a küzdelemben!” – lapogatta meg a fiú vállát Ricsi a tőle megszokott szomszédosi szolidaritással, próbálva elütni az élet a fojtogató pillanatnak.

Máté a kabátzsebébe süllyesztette a súlyos levelet. Balog ügyvéd eltűnt az utcai ajtó mögött, Ricsi fütyörészve indult a lift felé, a fiú pedig ott maradt a hideg linóleumon, rettegve attól a pillanattól, amikor a harmadik emeleten fel kell nyitnia a borítékot.

Bianka előtt.

2. Rázáródó háló a Vászoly utcában

Péter Szikra

Dániel a sötét előszobában állt, háta a nehéz ajtólapnak feszült. A telefon kijelzője még mindig kísérteties kékes fénnel világított a markában, kíméletlenül megőrizve a rejtett számról érkezett fenyegetést. A kiszolgáltatottság dermesztő érzése áradt szét a tagjaiban: nemcsak a biztos megélhetést jelentő állását adta fel néhány perce, de valaki a céges szervereken keresztül is pontosan követte minden egyes mozdulatát.

Odalent a lépcsőházban Erzsi néni nehéz botja koppant a betonon. Az idős asszony lassan, szándékosan elnyújtott léptekkel haladt lefelé, miközben gyanakvó tekintetével szinte átdöfött a zárt ajtókon. Pontosan érezte a falak mögött feszülő rettegést. A félemeleti fordulóban Dr. Balog Henrik állt, és makulátlan selyemzsebkendőjével feszülten törölgette a szemüvegét. A kényszerárverező ügyvéd hideg, számító nyugalma mögött most először bujkált valódi félelem; a lakáshitelek bedőlése és az elszabaduló adósságspirál olyan lavinát indított el a házban, amit már ő sem tudott teljes egészében az ellenőrzése alatt tartani.

A szuterén homályában Székely Ricsi szaporán szedte a levegőt, miközben a csempészett áruval teli dobozokat igyekezett mélyebbre tolni a sötét sarokba. Pár méterrel arrébb Ida a Miri Csemege lehúzott rácsait rángatta meg kétszer is, hogy meggyőződjön a biztonságról. A Vászoly utca 6. lakói egyetlen közös, láthatatlan hálóban vergődtek, ahol minden kattanás és üzenet újabb szorítást jelentett.

Dániel lassan visszalépett a monitor kékes glóriájába. A billentyűzet gombjai hidegek voltak az ujjai alatt, de a képernyőn már nem a megváltást látott, hanem a saját maga köré épített digitális csapdát.

3. Rendelet a záptojásszag felett

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. kapujában nem akargatott megállni a Katasztrófavédelem sárga villogós autója, de mégis megtette. Fekete Zoltán közös képviselő a lépcsőház alsó

fordulójában igazgatta meggyötört gombjait a kardigánján, miközben a két szigorú arcú hatósági ellenőr a gázmérők és a megpattant kapcsolódobozok felé szimatolt. Erzsi néni a félemeleti kanyarból figyelte az eseményeket, készen arra, hogy a hatóság jelenlétét is a fiatalok túlzott internetfogyasztásának számlájára írja.

- Uraim, a ház közös költsége naprakész, a szabályzatot én magam gépeltem újra nyolcvannégyben és tavaly is! - próbálkozott Fekete úr a rájellemező bürokratikus pajzzsal, ám a vezető ellenőr csak egy sárga műanyag mappa mögül ingatta a fejét, miközben a pincerészen terjengő, halvány záptojásszagot jegyzetelte.

A szuterén kettős ajtaja mögött Székely Ricsi lélegzetvisszafojtva imádkozott, hogy a tisztviselők ne kérdezzenek rá a csomagtartóból behordott osztrák öblítőszagára, miközben Dr. Balog Henrik a tízes lakás félhomályából, feszült tekintettel méregette a lépcsőházi delegációt. Az ügyvéd pontosan tudta: ha a házat életveszélyesnek nyilvánítják, az ő árverési opciói kártyavárként omlanak össze.

A vizsgálat végén a hatóság embere egy száraz tollvonással kinyitotta a végzet könyvét. Az ultimátum rövid volt és kíméletlen: vagy azonnal elindítanak egy csillagászati összegű kényszerfelújítást - amit a lakóknak zsebből, azonnal kell beadniuk -, vagy az épületet hivatalosan lakatlanná nyilvánítják, és kilakoltatnak mindenkit. Fekete Zoltán arca a linóleum sárgájára fakult, miközben a folyosókon végigfutott a fojtogató pánik szelleme.